

АРТЪР КЛАРК

ПЕРНАТИЯТ ПРИЯТЕЛ

Част 0 от „Другата страна на небето“

Превод от английски: Венелин Мечков, 1998

chitanka.info

Доколкото ми е известно, не съществува правило, забраняващо присъствието на домашни животни в една космическа станция. Сигурно никой не е съобразил, че подобно правило е необходимо. Дори и да бе съществувало, обаче, уверен съм, че Свен Олсен щеше да го наруши.

Би могло да се предположи, че човек с такова име е шестфутов северен великан с телосложението и гласа на бик. Ако това беше така, шансът да си намери работа в Космоса щеше да е много малък. Както и повечето от ранните космонавти, бе дребен и слабичък човек, лесно вписал се в нормата от 150 фунта, накарала мнозина от нас да прибегнат до диета за отслабване.

Свен бе един от най-добрите ни строители и превъзходно се справяше с трудната задача да сглобява елементите, оказали се в условията на безтегловност. Помагаше им да извършват бавните триизмерни балетни движения, необходими за наместването им, и когато заемеха търсеното от него положение, ги свързваше помежду им. Никога не ми омръзваше да наблюдавам как благодарение на него и на хората му гигантската конструкция на станцията започна да придобива облик. Работата му изискваше висока квалификация и бе трудна, тъй като космическият скафандър не е най-подходящото работно облекло. Екипът на Свен имаше огромно предимство пред строителите на земни небостъргачи. Членовете му можеха да се отдалечат от творението си и да го огледат, без да се боят от гравитацията.

Не ме питайте защо Свен изпита потребност от домашно животно и защо се спря точно на канарче. Не съм психолог, но не мога да не призная, че изборът му бе много разумен. Кларибел не тежеше практически нищо, потребностите ѝ от храна бяха съвсем малки и за разлика от повечето други животни не се смущаваше от отсъствието на гравитация.

Разбрах за присъствието на Кларибел, когато веднъж се намирах в малката смешна каюта, наречена кабинет, и преглеждах инвентарните списъци, за да установя кои от запасите ни се изчерпват и се нуждаят от попълване. Чух мелодичен звук до ухото си, реших, че това е предупредителният сигнал на интеркома и зачаках да чуя съобщение. Вместо това до ушите ми достигна поредица от мелодични звуци, която така ме изненада, че забравих съществуването на гредата,

разположена непосредствено над мен, и рязко повдигнах глава. Едва след като престанах да виждам звезди пред очите си, забелязах Кларибел.

Тя бе малко жълто канарче, застинало неподвижно във въздуха, подобно на колибри. При това с много по-малко усилия, тъй като крилцата му бяха сгънати. Гледахме се около минута, след което тя се праметна презглава, по начин недостъпен за обикновено земно канарче, и с няколко лениви пърхания се отдалечи. Съвсем очевидно, вече се бе научила да се придвижва в условията на безтегловност и не намираще за необходимо да прави излишни движения.

Едва след няколко дни Свен призна, че е неин собственик. Това впрочем вече бе без значение, тъй като междувременно бе станала любимка на всички. Обясни, че я вкарал скришом на станцията с ферибота, с който се завърна от отпуск. Каза, че се ръководил най-вече от научни съображения — искал да види какво ще е поведението на птица в безтегловност при положение, че може да движи крилетата си.

Кларибел си живееше добре и напълня. Общо взето не ни бе трудно да укриваме нелегалната си гостенка, когато на станцията имаше посещения на важни длъжностни лица от Земята. В една космическа станция има много места, удобни за скривалища. Единственият проблем бе, че Кларибел ставаше твърде шумна, когато се разтревожеше, така че понякога ни се налагаше бързо да измисляме обяснения за странните трели и писукания, разнасящи се от вентилационните шахти или складовите помещения. Два пъти насмалко не я откриха. Кому обаче щеше да дойде наум да търси канарче в космическа станция?

Дежурствата ни продължаваха по двадесет и четири часа, което съвсем не бе страшно, тъй като в Космоса ти трябва малко сън. Разбира се, когато си постоянно изложен на слънчевата светлина, понятията „ден“ и „нощ“ не съществуват, обаче все пак е полезно да се придържаш към условностите. Когато онази „сутрин“ се събудих, бе някъде към 6 часа сутринта земно време. Болеше ме глава и през нощта бях сънувал кошмари. Отне ми много усилия да разкопчея предпазните колани и все още не се бях разсънил напълно, когато отидох в столовата. В нея цареше необичайна тишина и един от столовете не бе зает.

— Къде е Свен? — попитах по-скоро по инерция.

— Издирва Кларибел — отговори ми някой от присъстващите. — Каза, че не може да я открие никъде. Обикновено тя го буди.

Преди да му отвърна, че обикновено тя буди и мен, влезе Свен и веднага разбрахме, че нещо не е наред. Бавно разтвори ръка и в шепата му видяхме малка топчица от жълти перца и две безпомощно свити крачета.

— Какво се е случило? — попитахме едновременно. Всички бяхме смутени.

— Не знам — отговори Свен. — Ей в такъв вид я намерих.

— Я дай да я огледам — каза Джок Дънкан, нашият готвач, лекар и диетолог. Всички замълчахме, когато той доближи Кларибел до ухото си и се опита да чуе биенето на сърцето ѝ.

След малко поклати глава.

— Нищо не чувам, обаче това не означава, че е мъртва. Досега не бях преслушвал канарче — добави с виновен глас.

— Пусни ѝ малко кислород — предложи някой и посочи с поглед зеления аварияен цилиндър в нишата до вратата. Всички решиха, че идеята е превъзходна, и Кларибел бе покрита с кислородна маска, която при нейните размери бе по-скоро кислородна палатка.

За наше голямо удоволствие тя веднага се съживи. Широко усмихнат, Свен изключи маската и Кларибел кацна на пръстена му. Зарадва ни с добре познатото ни чуруликане и след това отново припадна.

— Нищо не разбирам — каза Свен. — Какво ѝ е? Досега такава неща не ѝ се беше случвало.

През последните няколко минути се бях опитал да си спомня нещо. Умът ми работеше твърде мудро, сякаш все още не бях успял да се отърся от бремето на съня. Реших, че и на мен малко кислород няма да ми навреди, обаче още преди да пресегна към маската разбрах какво се бе случило. Обърнах се към дежурния инженер и веднага му го обясних.

— Джим! Нещо не е наред с въздуха! Само той е причината за припадъка на Кларибел.

Спомних си, че едно време миньорите са вкарвали канарчета в мините, за да ги предупреждават за появяването на отровен газ.

— Глупости! — отвърна Джим. — Нали щеше да задейства алармената инсталация? Нали знаеш, че имаме две аварийни системи,

независими една от друга?

— Втората още не е включена — припомни му неговият помощник.

Това смути Джим и той излезе от помещението, без да каже дума. Останалите продължихме да обсъждаме случая, като си подавахме кислородната маска като лулата на мира.

Джим се завърна след десетина минути с доста глуповато изражение на лицето. Бе се случило едно предполагаемо невъзможно произшествие. В резултат на едно от редките земни затъмнения сянката на Земята бе покрила станцията и инсталацията за пречистване на въздуха бе замръзнала, без да се задейства предупредителната система. Електрониката и химията на устройството, струващо половин милион долара, ни бяха подвели. Ако не беше Кларибел, не след дълго щяхме да бъдем малко умрели.

И така, посетите ли днес която и да е космическа станция, не се учудвайте, ако отнякъде се разнесе птича песен. Това няма защо да ви тревожи. Напротив, ще знаете, че сте обект на двойна застраховка, при това без допълнителни разходи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.